

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Christelige Taler

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 10", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 10*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2004 , s. 7.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ct-txt-shoot-id7296cdb2-a85f-406d-a267-abbabfd9ee56.pdf> (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 10

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Men den Christne troer, just derfor bliver han den næste Dag qvit. Den Troende er, sammenlignet med Selvplageren, lige modsat stillet; thi denne glemmer aldeles den Dag Idag af Bekymring for og beskjeftiget med den næste Dag. Den Troende er en Nærværende, og tillige hvad dette Ord i hiint fremmede Sprog betegner en Mægtig. Selvplageren er en Fraværende, en Afmægtig. Det Ønske høres ofte i Verden at være samtidig med een eller anden stor Begivenhed, eller stor Mand; man mener, at Samtidigheden maatte udvikle En og gjøre En til noget Stort. Maaskee! Men skulde det ikke være noget mere end et Ønske værd at være samtidig med sig selv! Thi hvor sjældent et Menneske, der virkelig er samtidig med sig selv; de Fleste ere gjerne i Følelse, i Indbildning, i Forsæt, i Beslutning, i Ønske, i Længsel, apokalyptisk, i Skuespils-Skuffelse hundrede tusinde Mile forud for sig selv, eller adskillige Menneske-Aldere forud for sig selv. Men den Troende (den Nærværende) er i høieste Forstand samtidig med sig selv. Og det, ved det Eviges Hjælp at være ganske samtidig med sig selv idag, det er ogsaa det meest Dannende og Udviklende, det er Evighedens Vinding. Der var da vel heller aldrig nogen samtidig Begivenhed, ei heller nogen høistæret Samtidig saa stor – som Evigheden. Og denne Samtidighed idag er just Opgaven; naar den løses, er det Troen. Derfor anpriser den Christne (hvad en af de strengeste Kirkefædre gjør) et Ord af Sirach ikke som Klogskabs-Regel, men som Guds frygt (30, 24): »elsk Din Sjel, og trøst Dit Hjerte, og driv Sorg langt fra Dig« – hvo var vel og saa grusom, som Selvplageren er mod sig selv! Men alle hans Piinsler, alle disse grusomt opfundne og grusomt øvede martrende Qvaler ere indbefattede i dette ene Ord, den næste Dag. Og nu Midlet herimod! Man fortæller, at man i en Bogsamling i Spanien fandt en Bog, paa hvis Ryg stod: »det bedste Middel mod Kjettere«. Man aabnede den, eller rettere man vilde aabne den, men see det var ingen Bog, det var et Foderal, hvori der laae en Svøbe. Skulde man skrive en Bog, kaldet »det eneste Middel mod Selvplagelse«, saa er den kort skrevet: »lad hver Dag have nok i sin Plage.« Naar derfor den Christne arbejder, og naar han beder, taler han kun om den Dag Idag: han beder om det daglige Brød »idag«, om Velsignelse til sit Arbeide »idag«, om at undgaae det Ondes Snare »idag«, om at komme Guds Rige nærmere »idag«. Dersom nemlig et Menneske, just fordi han har stiftet Bekjendtskab med Rædselen, i Sjælens Lidenskab beder saaledes: frels mig, o Gud, fra mig selv og fra den næste Dag, da beder han ikke christeligt, og den næste Dag har allerede for megen Magt over ham. Thi den Christne beder »frel mig idag fra det Onde«. Dette er den sikkreste Frelse fra den næste Dag, men derhos jo ogsaa beregnet paa, at der bedes saaledes hver Dag; glemmes det en Dag, saa kommer strax den næste Dag tilsyne. Men den Christne glemmer ikke nogen Dag at bede, derfor frelser han sig gjennem Livet, Troen frelser hans Mod, hans Glæde, hans Haab. Den frygtelige Fjende er til, den næste Dag, men den Christne maler ikke Djævelen paa Væggen, maner ikke det Onde og Fristelsen frem, han taler slet ikke om den næste Dag, men kun om den Dag Idag; og om den taler han med Gud.